

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันประเทศต่าง ๆ ให้ความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเป็นอันมาก ทั้งนี้เนื่องจากความก้าวหน้าทางด้านอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนความสะดวกรวดเร็วในการติดต่อคมนาคม ทำให้ประเทศต่าง ๆ มีความใกล้ชิดกัน ต้องพึ่งพาอาศัยกันมากขึ้นจึงเกิดความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาต่างประเทศเป็นสื่อกลางในการติดต่อกันในด้านต่าง ๆ ภาษาอังกฤษนับว่าเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญและแพร่หลายที่สุด อาจกล่าวได้ว่าแทบทุกประเทศในโลกเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่จำเป็นในการศึกษา ผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษสามารถเข้าใจความคิด ทักษะคิด วัฒนธรรมของชนชาติอื่น ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิทยาการใหม่ ๆ และความเคลื่อนไหวของโลกทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจและอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2535)

ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทต่อความเป็นอยู่และเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของคนไทยมากขึ้น โอกาสที่จะพบเห็นภาษาอังกฤษย่อมมีอยู่เสมอ ๆ ได้แก่ ป้ายสลากรอบที่ติดอยู่ข้างขูดยารักษาโรค อาหาร ชื่อสิ่งของเครื่องใช้ เพลง ภาพยนตร์ รายการวิทยุ โทรทัศน์ ชื่อกีฬาต่าง ๆ ที่เรานำมาใช้ทับศัพท์เช่น คำว่า ฟุตบอล เทนนิส บาสเกตบอล แบดมินตัน แม้แต่สารเคมีที่ใช้ในการเกษตร ก็ล้วนแต่มีภาษาอังกฤษปะปนอยู่ (อมรรัตน์ สุตสวาท, 2534)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีมาช้านานแล้ว โดยภาษาอังกฤษเริ่มเข้ามามีบทบาทอย่างเป็นทางการในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (กานดา ณ ถลาง, 2515) สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสมัยนั้นมีจุดประสงค์ที่สำคัญคือเพื่อไม่ให้เสียเปรียบเวลาติดต่อกับพวกฝรั่ง มีการใช้ครูที่เป็นเจ้าของภาษาเป็นผู้สอน ซึ่งทำได้ดีในช่วงนั้นเพราะเป็นระยะที่มีผู้เรียนเป็นจำนวนน้อย ส่วนจำนวนครูที่เป็นเจ้าของภาษาที่มีความรู้ทางภาษาเป็นอย่างดีมีปริมาณทัดเทียมกันเป็นสัดส่วนที่เหมาะสมกับจำนวน

นักเรียนที่ต้องสอน ต่อมาจุดประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้เปลี่ยนแปลงไป โดยเน้นหลักไวยากรณ์ แพล อ่านและคัดลายมือ (นพมาศ รัตนปริดากุล, 2524)

ครั้นต่อมาในปีพุทธศักราช 2502 กระทรวงศึกษาธิการได้มอบให้นักวิชาการ ซึ่งเป็นศึกษานิเทศก์ของกรมสามัญศึกษาร่วมกับผู้เชี่ยวชาญโครงการสอนภาษาอังกฤษแห่งเอเชียอาคเนย์ (SEAREP) ซึ่งเป็นชาวต่างประเทศเป็นผู้จัดทำหลักสูตร การปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในครั้งนี้อาศัยแนวการสอนตามหลักภาษาศาสตร์เป็นพื้นฐาน มีการกำหนดแบบเรียนพร้อมทั้งแนะนำวิธีสอนด้วย กระทรวงศึกษาธิการ (2516) จึงได้กำหนดจุดประสงค์การเรียนการสอนไว้ในหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในปีพุทธศักราช 2503 ไว้ว่า

เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้กันทั่วโลก เป็นกุญแจแห่งคลังความรู้และเป็นสื่อสำคัญในการติดต่อกับชาวต่างประเทศ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือสื่อความหมายโดยมีทักษะในการฟังและพูด อ่านและเขียนพอควรแก่ขั้นผู้เรียนจะเห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันและสนใจที่จะศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ เพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อและช่วยในการศึกษาวิชาอื่น ๆ ด้วย

ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรฉบับนี้ จึงเป็นการเรียนภาษาที่เน้นการท่องจำและโครงสร้างทางไวยากรณ์ แนวการสอนตามหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2503 จึงใช้แนวการสอนแบบ Aural-Oral Approach และมีการใช้หลักสูตรตามแนวการสอนแบบนี้เป็นระยะเวลาาน แต่เมื่อสภาพบ้านเมือง ระบบเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ได้เปลี่ยนแปลงไป มีความเจริญก้าวหน้าทางด้านศิลปวิทยาการและเทคโนโลยี ตลอดจนความคิดและความต้องการของคนไทยได้เปลี่ยนแปลงไปด้วย จึงทำให้หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2503 ไม่ทันสมัย จุดบกพร่องที่เห็นได้ชัดคือ การจัดทำหลักสูตร ไม่ได้คำนึงถึงสภาพแวดล้อมของแต่ละท้องถิ่น ความแตกต่างของสังคม ภาวะเศรษฐกิจ ทั้งยังบังคับให้ทุกคนต้องเรียนภาษาอังกฤษ และจุดบกพร่องที่สำคัญคือ การที่ผู้เรียนไม่สามารถที่จะนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ได้ (อารีรัตน์ น้ำเพชร, 2529) จึงต้องมีการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรให้เหมาะสมกับสังคมในยุคนั้น ๆ

กระทรวงศึกษาธิการจึงดำริที่จะยกเลิกการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาเสีย เพราะเล็งเห็นว่าเป็นการสอนที่ล้มเหลวและสูญเปล่าทางการศึกษา จึงมุ่งให้สอนวิชาการอื่น ๆ และภาษาไทยเท่านั้น ส่วนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เริ่มเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 การห้ามสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาดังกล่าวได้กลายเป็นปัญหาที่โต้แย้งกันในวงการศึกษา และปรากฏว่าได้มีปฏิริยาต่อต้านจากสื่อมวลชน โดยเฉพาะผู้ปกครองพากันเรียกร้องอย่างมากให้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาต่อไป (สุไร พงษ์ทอง เจริญ, 2525) เพราะเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญและมีประโยชน์ต่อบุตรหลานของตนต่อไปในอนาคตจึงจำเป็นต้องให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาอยู่เช่นเดิม ดังนั้นในปี พ.ศ. 2523 จึงได้มีมติคณะรัฐมนตรีให้มีการสอนภาษาอังกฤษในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 โดยให้เป็นวิชาเลือกหนึ่งในกลุ่มประสบการณ์พิเศษนอกเหนือไปจากวิชาอื่น ๆ ที่กำหนดไว้แล้วในหลักสูตร ซึ่งหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ฉบับพุทธศักราช 2521 เป็นหลักสูตรที่ถูกร่างขึ้นมาเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของหลักสูตรฉบับเดิม โดยเน้นการนำภาษาอังกฤษไปใช้เพื่อการสื่อความหมาย แนวการสอนจึงแตกต่างไปจากหลักสูตรที่ผ่าน ๆ มาคือใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เรียกว่า Communicative Approach ซึ่งผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้มากขึ้นนอกเหนือไปจากความเข้าใจในโครงสร้างของภาษา ไม่เน้นการท่องจำ แต่เน้นความเข้าใจและการนำไปใช้ โดยมีผู้เรียนและกิจกรรมเป็นศูนย์กลาง มีครูเป็นผู้คอยแนะนำให้นักเรียนทำกิจกรรมทางภาษา และหาวิธีการให้นักเรียนได้ฝึกซ้ำ ๆ เพื่อให้เกิดความแม่นยำและคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (สุไร พงษ์ทอง เจริญ, 2523) และส่งผลให้โครงสร้างของหลักสูตร จุดประสงค์ เนื้อหาวิชาวิธีสอน สื่อการเรียนการสอนรวมทั้งการวัดและประเมินผลมีขั้นตอนที่แตกต่างไปจากเดิมอีกด้วย

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรให้ทันสมัยอยู่เสมอเพราะสังคมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนในสิ่งที่เป็นประโยชน์สอดคล้องกับความต้องการของตนเองและของสังคม เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ประกอบอาชีพ หรือศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม กระทรวงศึกษาธิการจึงทำการปรับปรุงหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 และหลักสูตรที่ใช้อยู่ในปัจจุบันคือ หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ซึ่งวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรฉบับปรับปรุงนี้ก็ยังคงมีจุดมุ่งหมายที่เน้นให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์เพื่อที่จะสื่อ

ความหมายได้โดยยังคงยึดแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเช่นเดิม ดังจะเห็นได้จากจุดประสงค์วิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรฉบับปรับปรุงฉบับนี้ คือ

1. ให้มีความเข้าใจในหลักเกณฑ์การใช้ภาษาอังกฤษอันเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษ
2. ให้มีทักษะในการฟัง พูด อ่านและเขียน ที่จะช่วยให้ใช้ภาษาในการสื่อสารได้ตามความเหมาะสมแก่วัย
3. ให้มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษอันเป็นภาษาสากล รวมทั้งมีนิสัยรักการอ่านและการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม
4. ให้เห็นแนวทางในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์

ในบรรดาทักษะทั้ง 4 คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ทักษะการฟังและพูดเป็นทักษะที่มีความสำคัญและมีบทบาทมากในการสื่อสาร ดังที่ อีเบล (Ebel, 1969) กล่าวว่า การสื่อสารในชีวิตประจำวันของคนเราใช้ทักษะการฟังมากที่สุด รองลงมาคือ ทักษะการพูด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของแรนกิน (Rankin, 1980) และ ซิลเวอร์สโตน (Silverstone, 1960) ที่พบว่าการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันจะใช้ทักษะการฟังมากที่สุดถึงร้อยละ 45 ทักษะการพูด ร้อยละ 30 ทักษะการอ่าน ร้อยละ 16 และทักษะการเขียน ร้อยละ 9

ฟินอคเชียโร (Finocchiaro, 1980) กล่าวถึงความสำคัญของทักษะการฟัง-พูดว่าการใช้ภาษาในการสนทนาติดต่อกันนั้นเริ่มด้วยการฟังและพูด โดยที่ฟังแล้วสรุปความได้ ดังนั้นนักเรียนจึงควรฝึกทักษะการฟังและการพูดภาษาต่างประเทศก่อน ทำนองเดียวกับที่เราเรียนการฟังและการพูดในภาษาแม่

ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่สำคัญ แต่ในด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยยังไม่พัฒนาเท่าที่ควร แม้จะมีการจัดเอกสาร ตำราเรียน คู่มือครู เพื่อเป็นแนวทางประกอบการเรียนการสอน (ศุภนิจ ตรีนิคม, 2529) ในชีวิตประจำวันของคนเรานั้น เราใช้ทักษะการฟังมากกว่าทักษะอื่น ๆ ทักษะการฟังจึงเป็นทักษะที่สำคัญ ทักษะการฟังนี้อาจพัฒนาขึ้นได้ถ้าได้รับการฝึกฝนที่ดี ผู้ที่ได้รับการฝึกจะมีทักษะสูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการฝึกเป็นอันมาก เพราะบุคคลแต่ละคนจะมีสมรรถภาพในการฟังต่างกัน (วรวรรณ เปลี่ยนบุญเลิศ, 2536) สำหรับทักษะการพูดมักจะตามหลังทักษะการฟัง คือ นักเรียนจะต้องฟังก่อนจึงจะสามารถพูดได้ ลาโด (Lado, 1961) กล่าวว่าทักษะการพูดเป็นทักษะที่

สำคัญ เพราะผู้ใดก็ตามที่สามารถพูดภาษาหนึ่งได้ดี เขาจะต้องเข้าใจภาษานั้นและสามารถเรียนการอ่านภาษาอังกฤษได้อย่างรวดเร็ว และทำให้การเรียนการเขียนง่ายขึ้น

จากผลการวิจัยของสาลี ศิลปธรรม (2532) ได้ศึกษาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของผู้ที่จบชั้นประถมศึกษา ปีกการศึกษา 2526-2528 ที่ทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยวส่วนใหญ่อยู่ในระดับ 1 คือ ความสามารถสื่อสารได้เข้าใจโดยใช้ภาษาและท่าทางประกอบ แต่ไม่ถูกหลักไวยากรณ์ นักเรียนไทยได้รับการเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาเกือบสิบปี หรือนานกว่านั้นก็ตาม นักเรียนก็ไม่สามารถใช้ภาษาที่เรียนมานั้นสื่อความหมายให้เป็นที่เข้าใจได้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากอุปสรรคและข้อจำกัดบางประการ เช่น จำนวนนักเรียนต่อห้องค่อนข้างมาก ทำให้การฝึกฝนภาษาไม่สามารถกระทำได้อย่างทั่วถึงพอเวลาและโอกาสในการฝึกฝนนอกห้องเรียนก็ค่อนข้างน้อยหรือเป็นไปได้ยาก

จากความสำคัญของทักษะการฟังและการพูด ตลอดจนความสามารถในการฟังและพูดของนักเรียนไทยจากการวิจัย แสดงให้เห็นว่าครูผู้สอนยังไม่ค่อยเน้นให้นักเรียนฝึกทักษะการฟังและการพูดเท่าที่ควร เน้นเพียงแต่การอ่านและการแปลเท่านั้น ผู้วิจัยคิดว่าการที่จะพัฒนาให้นักเรียนมีความสามารถด้านการฟังการพูด ครูต้องหาแนวทางหรือกิจกรรมให้นักเรียนเกิดความสนใจแล้วอยากทำอยากพูด ส่งผลให้นักเรียนมีความสนใจในภาษาอังกฤษมากขึ้น ซึ่งครูจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบด้านความรู้ และด้านจิตวิทยาไปพร้อม ๆ กัน แนวการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์เป็นการสอนที่ผู้วิจัยคิดว่าจะพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยได้

เคอร์ราน (Curran, 1972 quoted in La Forge, 1977) ได้พัฒนาแนวการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ (The Community Language Learning Approach) นี้ หรือ CLL เคอร์รานเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านสาขาจิตวิทยาแนะแนวที่มหาวิทยาลัยโลโยลา (Loyola University) ชิคาโก เทคนิคในการใช้จิตวิทยาของเคอร์รานคือการให้คำปรึกษา และจากทฤษฎีจิตวิทยาการให้คำปรึกษานี้เองที่เคอร์รานนำมาปรับใช้ในการสอนภาษา นอกจากนี้แนวการสอนนี้ยังพัฒนามาจากแนวทฤษฎีด้านมนุษยนิยม ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับกระบวนการศึกษาภาษาสองภาษา (bilingual education) ในขณะเดียวกันในการศึกษาภาษาสองภาษาควบคู่กันนั้นเป็นกระบวนการของ "การสลับภาษา" (language alternation) หรือ "การสับสัญลักษณ์" (code switching)

แนวการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ได้หลักการและเหตุผลเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบ

รอกเจอร์เรียน (Rogerian) เน้นการให้คำแนะนำช่วยเหลือผู้อื่น ซึ่งมีปัญหาโดยการเข้าไปมีส่วนร่วมที่จะเข้าใจปัญหาเหล่านั้น การดำเนินการสอนของผู้สอนจะเป็นความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนนั่งเป็นวงกลมแล้วให้ผู้สอนอยู่นอกวงกลม ผู้เรียนจะบอกข้อความที่ตนเองต้องการพูดเป็นภาษาแม่ ในที่นี้คือภาษาไทย ผู้สอนจะแปลข้อความนั้นๆ เป็นภาษาต่างประเทศ ในที่นี้คือภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจะกล่าวซ้ำข้อความในภาษาอังกฤษนั้น แล้วบันทึกลงในเทป การที่ผู้เรียนสะท้อนความคิดออกมาตามความต้องการในการสื่อสารเช่นนั้น ทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน หรือผู้รับคำปรึกษาและให้คำปรึกษาในการแนะนำตนเอง ความสัมพันธ์ดังกล่าวอาจพิจารณาได้จากตาราง ดังต่อไปนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2531)

การแนะนำทางจิตวิทยา ผู้รับคำปรึกษา-ผู้ให้คำปรึกษา	ผู้เรียนและผู้สอน
1. ผู้รับคำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษาดกลง กันในการให้คำปรึกษา	1. ผู้เรียนกับผู้สอนตกลงกันในการเรียนรู้ ภาษา
2. ผู้รับคำปรึกษา พูดถึงปัญหาของเขา	2. ผู้เรียนเสนอข้อมูล(เป็นภาษาไทย)ที่ตนเอง ประสงค์เพื่อสื่อสารกับผู้อื่นกับเพื่อน หรือผู้สอน
3. ผู้ให้คำปรึกษาฟังอย่างตั้งใจ	3. ผู้สอนฟังและผู้เรียนคนอื่น ๆ ร่วมฟังด้วย
4. ผู้ให้คำปรึกษาพูดข้อมูลที่ผู้รับคำปรึกษา พูดอีกครั้ง	4. ผู้สอนทวนข้อความของผู้เรียนเป็นภาษา อังกฤษ
5. ผู้รับคำปรึกษาประเมินข้อมูลที่ผู้ให้คำ ปรึกษาพูดกลับมาอีกครั้ง	5. ผู้เรียนย้ำข้อความที่เป็นภาษาอังกฤษกับผู้ ที่เขาพูดด้วยอีกครั้ง
6. ผู้รับคำปรึกษาแสดงปฏิกิริยาตอบโต้ กับการให้คำปรึกษานั้น	6. ผู้สอนและผู้เรียนจะเปิดเทปที่บันทึกไว้หรือ คิดทบทวนและตอบข้อมูลที่พูดกันขณะอยู่ใน ชั้นเรียน

โรเจอร์และริชาร์ด (Rogers and Richards, 1986 อ้างถึงใน เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2531) สรุปความเห็นว่าการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์นี้จะช่วยให้ผู้เรียนสื่อความหมายของภาษาที่ตนเองต้องการจริงเป็นภาษาแม่ และฟังการพูดของผู้สอนเป็นภาษาเป้าหมาย จากการฟัง ผู้เรียนจะจำและสามารถพูดตามผู้สอนเป็นภาษาเป้าหมายได้อย่างเข้าใจความหมาย เพราะผู้เรียนเป็นผู้แสดงความประสงค์ในการสื่อสารข้อความนั้น ๆ ด้วยตนเอง การเรียนการสอนในลักษณะนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับฟังข้อมูลจากผู้เรียนคนอื่น ๆ ได้ด้วยผลของการพยายามฟังจะทำให้สามารถเข้าใจสิ่งที่ต้องการจะสื่อสารและเข้าใจเป็นภาษาเป้าหมายได้ในที่สุด

แนวการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์นี้จะแตกต่างจากการสอนทั่วไป คือมีลักษณะเน้นที่นักเรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ ซึ่งเกิดประสบการณ์จากการช่วยเหลือกันเองภายในกลุ่มผู้เรียน ความรับผิดชอบในการเรียนจะขึ้นอยู่กับผู้เรียน เนื้อหาในการสนทนาเป็นความรับผิดชอบของผู้เรียนเอง ครูจะมีส่วนช่วยในการแนะนำและช่วยเหลือบ้าง เพื่อให้การสนทนานั้นง่ายขึ้น (La Forge, 1977)

เคอร์รานได้วิจารณ์การสอนแบบเดิมที่เน้นเฉพาะองค์ประกอบด้านความรู้ มิได้สนใจต่อองค์ประกอบทางด้านความรู้สึกของผู้เรียนว่า เป็นตัวการที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการขัดแย้งทางด้านอารมณ์ (emotional conflicts) ขึ้น กระบวนการเรียนรู้ภาษามีได้หมายความว่าเฉพาะเพียงแต่การถ่ายทอดความรู้เท่านั้น แต่จะต้องเกี่ยวโยงไปกับบุคคลในทุกๆ ด้าน นั่นคือ ด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปฏิกริยาทางด้านอารมณ์ของผู้ที่มาขอรับคำปรึกษา (client) จากผู้ให้คำปรึกษาที่ต้องการให้ผู้อื่นเข้าใจเขา เป็นที่ฟังของเขาได้ในยามทุกข์ยาก มีปัญหาที่ต้องระบายออกมา ดังนั้นในฐานะที่ผู้เรียนมีสภาพเหมือนกับผู้มาขอรับคำปรึกษา จึงมีความต้องการการให้กำลังใจจากผู้สอน เพื่อว่าเขาจะได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง

แนวการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์อาศัยกระบวนการแบบแบ่งปันความคิดความรู้สึกแก่กันและกันภายในกลุ่มผู้เรียน คำนี้ถึงความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ที่ต้องการความเข้าใจและได้รับความช่วยเหลือจากกลุ่มเพื่อให้บรรลุเป้าหมายและคำนิยามส่วนตัวในสังคมกับคนอื่น (Benseler, 1980)

เนื่องจากแนวการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นวิธีที่เน้นหนักในด้านทักษะการฟัง-พูดมากกว่าทักษะอื่น ๆ และการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันให้ความสำคัญกับทักษะการ

ฟัง-พูดมาก เมื่อนักเรียนเรียนภาษาอังกฤษแล้วก็น่าจะสามารถในการใช้ทักษะทั้งสองนี้เพื่อให้เกิดผลในการนำไปใช้ได้มากที่สุด ถึงแม้ว่าสภาพแวดล้อมของประเทศไทยให้โอกาสนักเรียนจะนำทักษะทั้งสองนี้ไปใช้น้อย แต่ผู้วิจัยคิดว่าอย่างน้อยก็ให้นักเรียนกล้าพูดในห้องเรียนมากขึ้น และมีความสนใจที่จะฟังภาษาอังกฤษจากสื่ออื่น ๆ ในชั้นสูงต่อไป ซึ่งแนวการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์นี้เป็นวิธีการสอนที่ไม่เหมือนการสอนโดยทั่ว ๆ ไป เพราะมีจุดเน้นที่ให้นักเรียนได้มีโอกาสพูดสนทนากันอย่างอิสระภายใต้หัวข้อที่นักเรียนช่วยกันลงความเห็นว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจโดยใช้ภาษาไทยเป็นการสื่อความคิดก่อน แล้วจึงถ่ายทอดเป็นภาษาอังกฤษ วิธีการนี้เป็นการสอนแบบให้นักเรียนสนทนากันเป็นกลุ่ม ซึ่งเปรียบเสมือนกับการจำลองสถานการณ์สนทนาในสภาพแวดล้อมภายนอกห้องเรียนนั่นเอง บางครั้งคนไทยอยากพูดภาษาอังกฤษแต่เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ผู้พูดจึงต้องมีการเรียบเรียงประโยคเป็นภาษาไทยก่อน แล้วจึงสลับภาษาไทยให้เป็นภาษาอังกฤษตามความหมายที่คิดไว้ เป็นการนำเอาหลักจิตวิทยาการปริักษามาใช้โดยมีเป้าหมายในการอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนให้มากที่สุดและให้ความสำคัญต่อพฤติกรรมของผู้เรียนทั้งทางด้านภาษาและความรู้สึก วิธีสอนนี้คำนึงถึงคุณค่า ความสนใจและเจตคติของผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้พัฒนาพฤติกรรมของตนเองทั้งทางด้านความรู้ ความเข้าใจ ตลอดจนความนึกคิดอย่างกว้างขวางซึ่งนำไปสู่การเรียนรู้ภาษาที่สมบูรณ์ขึ้น นอกจากนี้กระบวนการให้คำปรึกษาหารือยังเป็นการเสริมสร้างความมั่นใจให้กับผู้เรียน การเรียนภาษาเป็นกลุ่มจะช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่มีชีวิตชีวา ผู้เรียนได้มีโอกาสเอาศักยภาพหรือความสามารถของคนที่มีอยู่ออกมาใช้ได้อย่างเต็มที่ รวมทั้งเป็นการฝึกฝนการอยู่ร่วมกันแบบประชาธิปไตย ทุกคนให้ความเคารพในความคิดซึ่งกันและกันและฝึกทักษะการฟังตลอดจนการรับรู้ความรู้สึกของคนอื่น จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจนำแนวการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์มาทดลองสอนเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษและพัฒนาความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการสอนโดยใช้แนวการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟังและการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

สมมติฐานของการวิจัย

ทศุ เดียวรัตน์กุล (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่อง วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์: การศึกษาเชิงพรรณนา ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกศิลป์ และคณิตศาสตร์ โรงเรียนบางคล้าวิทยาคม จังหวัดฉะเชิงเทราจำนวน 10 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการสอนโดยวิธีนี้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ลา ฟอรัจ (La Forge, 1977) ได้ทำการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ไปทดลองสอนกับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่ Nanzan High School ทดลองกับนักเรียนชายอายุ 13-16 ปี และที่ Nanzan Junior Collage ที่ Nagoya ทดลองกับนักเรียนหญิงอายุ 18-19 ปี โดยใช้ระยะเวลาในการทดลองนานถึง 3 ปี จากผลการทดลองในระยะต้น ผู้เรียนมีความรู้สึกกังวลกับการเรียนที่มีผู้สอนอยู่ใกล้ ๆ ระยะหลัง ๆ ผู้เรียนจึงค่อย ๆ มีความรู้สึกมั่นใจที่มีผู้สอนให้ความช่วยเหลือ แต่จากการที่ผู้เรียนไม่ค่อยมีโอกาสพบปะกับเจ้าของภาษาชาวต่างประเทศ ทำให้พัฒนาการทางการพูดของผู้เรียนหยุดชะงัก ลา ฟอรัจจึงหันมาทำการทดลองใหม่โดยเริ่มจากพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาตั้งแต่ชั้นที่ 1-5 โดยมีการฝึกสนทนาในกลุ่มเล็ก ๆ เพื่อให้การเรียนมีอิสระมากขึ้น ลา ฟอรัจ จึงให้ผู้เรียนอภิปรายกันในเรื่องต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษอย่างอิสระตามหัวข้อเรื่องที่เลือกมา ซึ่งผู้สอนก็จะแก้ไขข้อผิดพลาด ซึ่งผลจากการทดลองนี้พบว่า ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนานที่ผู้เรียนได้รู้จักสมาชิกทุกคนในชั้น มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษด้วยความสบายใจในสถานการณ์ที่เหมือนกัน รู้สึกมั่นใจมากขึ้นในการพูดกับผู้สอน ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นและมีความสนใจในการเรียนดีขึ้น

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นนี้ ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานของการวิจัยว่า

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟังและการพูดหลังการทดลองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนแบบปกติ

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์และแนวการสอนแบบปกติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟังและการพูดหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 โรงเรียนพูนสิน(เพชรสุขอุปถัมภ์) เขตพระโขนง สังกัดกรุงเทพมหานคร รวมทั้งสิ้น 75 คน

2. หัวข้อเรื่องที่ใช้ในการวิจัยนั้น ผู้วิจัยได้จากการสำรวจหัวข้อเรื่องที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/3 ซึ่งได้รับการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์สนใจมีทั้งหมด 13 เรื่อง ดังนี้

1. สิ่งแวดล้อม
2. สิ่งที่ชอบและไม่ชอบ
3. การบอกทิศทาง
4. ความตั้งใจที่จะทำในอนาคต
5. อาชีพในอนาคต
6. เหตุการณ์ที่ผ่านมา
7. การซื้อขายสินค้า
8. ลักษณะบุคคล
9. ลักษณะและประโยชน์ของสิ่งของ
10. บุคคลในครอบครัว
11. กิจกรรมในเวลาว่าง
12. วันสำคัญ
13. สวนสัตว์

3. ระยะเวลาในการทดลอง การทดลองใช้เวลาภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 ตั้งแต่วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2538- วันที่ 20 มีนาคม 2538 เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 6 คาบ รวมระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองทั้งสิ้น 120 คาบ (40 ชั่วโมง)

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. คำศัพท์และประโยคที่นักเรียนกลุ่มทดลองคิดขึ้นอาจจะมากกว่าหรือน้อยกว่าคำศัพท์และประโยคของนักเรียนกลุ่มควบคุมแต่ถือว่าอยู่ภายในขอบเขตของหัวข้อเรื่องที่เรียน ไม่มีการได้เปรียบและเสียเปรียบซึ่งกันและกัน

2. เนื่องจากตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความรู้เรื่องคำศัพท์และโครงสร้างทางภาษาอยู่ในวงจำกัด ดังนั้นนักเรียนจึงเรียนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์ในชั้นพัฒนาการระดับเริ่มต้น ผู้วิจัยจึงต้องให้นักเรียนสำรวจเรื่องที่นักเรียนสนใจในการเรียนแทนการเรียนอย่างอิสระที่ไม่มีขอบเขต ก่อนทำการวิจัย

3. เนื่องจากสภาพห้องเรียนของโรงเรียนในประเทศไทยมีจำนวนนักเรียนต่อห้องค่อนข้างมาก ผู้วิจัยจึงแบ่งนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ และจำเป็นต้องมีผู้ช่วยวิจัยเพื่อช่วยเหลือนักเรียนด้านการใช้ภาษา

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

แนวการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ (The Community Language Learning Approach สุมิตรรา อังวัฒนกุล, 2535) หมายถึง การสอนที่เน้นทักษะการฟัง-พูดในระดับขั้นพัฒนาทางภาษาระดับเริ่มต้น (Embryonic Stage) ซึ่งครูจะต้องให้นักเรียนช่วยกันจำกัดเนื้อเรื่องให้อยู่ในขอบข่ายที่นักเรียนส่วนใหญ่สนใจและมีความสามารถที่จะสนทนาได้ โดยที่นักเรียนในกลุ่มใช้ภาษาไทยเป็นสื่อในการถ่ายทอดความคิดแล้วจึงเรียบเรียงความคิดนั้น ๆ เป็นภาษาอังกฤษอีกครั้งหนึ่ง และมีครูเป็นผู้ช่วยเหลือทางภาษา มีขั้นตอนการสอน 4 ขั้น ดังนี้

1. การอัดเทปการสนทนาของผู้เรียน

1.1 ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม 3 กลุ่มกลุ่มละ 9 คนให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลมเพื่อที่นักเรียนจะได้สนทนากันได้อย่างสะดวก ครูอธิบายขั้นตอนการเรียนการสอนตามวิธีให้นักเรียนได้เข้าใจ ชี้แจงเรื่องการใช้เครื่องบันทึกเสียงและไมโครโฟน ตลอดจนการที่จะพูดคุยในหัวข้อเรื่องต่าง ๆ

1.2 นักเรียนเริ่มต้นสนทนากันเป็นภาษาไทยภายในหัวข้อเรื่องที่นักเรียนช่วยกันกำหนดขึ้นก่อนเรียน เมื่อนักเรียนพูดภาษาไทย ครูจะถอดคำพูดนั้นเป็นภาษาอังกฤษ และให้นักเรียนฝึกพูดประโยคนั้นตามจนแน่ใจว่าเขาพูดได้ถูกต้องแล้ว จึงให้นักเรียนพูดประโยคภาษาอังกฤษที่นักเรียนพูดนั้นลงในเทปบันทึกเสียงที่เตรียมไว้ ต่อจากนั้นนักเรียนคนอื่น ๆ จะสนทนากันไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งหมดเวลาที่ครูกำหนด

2. การถอดบทสนทนาเป็นภาษาเขียน

2.1 เมื่อหมดเวลาที่ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสนทนากัน ครูเปิดเทปบทสนทนาให้นักเรียนทั้งห้องฟัง

2.2 ครูเปิดเทปบทสนทนาให้นักเรียนฟังอีกครั้ง โดยเปิดให้นักเรียนฟังทีละประโยค แล้วครูเขียนประโยคภาษาอังกฤษ และเขียนคำแปลเป็นภาษาไทยควบคู่กับประโยคภาษาอังกฤษลงบนกระดานดำ

3. การไตร่ตรองการฟัง

3.1 ครูเปิดเทปบทสนทนาให้นักเรียนฟัง และให้นักเรียนออกเสียงตาม หากมีค้อนใดที่นักเรียนพูดผิดหรือออกเสียงผิด ครูจะได้แก้ไขให้ถูกต้อง

3.2 ครูนำบทสนทนาที่นักเรียนบันทึกลงในเทปจากที่นักเรียนสนทนากันในชั่วโมงที่แล้วและครูถอดบทสนทนาออกมาเป็นภาษาเขียนเรียบร้อยแล้วมาจัดทำเป็นเอกสารให้นักเรียนเรียนในชั่วโมงต่อไปเพื่อฝึกออกเสียงประโยคและคำศัพท์ต่าง ๆ จนคล่องโดยที่ครูออกเสียงคำศัพท์หลาย ๆ ครั้ง เพื่อให้นักเรียนออกเสียงตามได้ถูกต้อง

3.3 ครูให้นักเรียนฝึกสนทนากันเป็นคู่จากเอกสารที่ครูแจกให้นักเรียน

3.4 ครูถามนักเรียนเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับ ประโยชน์และประสบการณ์จากการเรียน เช่น ความสามารถในการใช้คำศัพท์และโครงสร้างทางภาษา ความฉับไวในการคิดพูดได้ตอบออกมาเป็นบทสนทนา อุปสรรคต่าง ๆ ที่นักเรียนได้รับตลอดจนแนวทางการปรับปรุงตนเองก่อนที่จะเรียนในหัวข้อเรื่องต่อไป

4. งานกลุ่ม

ครูให้นักเรียนนำคำศัพท์และโครงสร้างทางภาษาจากเนื้อหาที่นักเรียนเรียนจบในชั่วโมงนี้มาปฏิบัติกิจกรรมทางภาษา เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การสัมภาษณ์ ฯลฯ

แนวการสอนแบบปกติ หมายถึง การสอนที่ยึดตามแนวการสอนภาษาอังกฤษในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) คือ แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มุ่งให้นักเรียนพัฒนาความสามารถใช้ภาษาด้านทักษะการฟังการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วจากบทสนทนาที่ครูกำหนดให้ซึ่งบทสนทนาเหล่านั้นจะอยู่ในขอบเขตของหัวข้อเรื่องที่ผู้วิจัยได้มาจากการสำรวจความสนใจของนักเรียนในกลุ่มทดลอง ใช้กิจกรรมทางภาษาในการดำเนินการสอน แบ่งการสอนออกเป็น 3 ชั้น มีดังนี้

1. กิจกรรมก่อนการฟัง-พูด ครูบอกจุดประสงค์ของการฟังพูดแต่ละบทเรียนก่อน สอนคำศัพท์ และโครงสร้างประโยคใหม่ให้กับนักเรียน
2. กิจกรรมขณะฟัง-พูด ครูใช้รูปภาพหรือสื่ออื่น ๆ ประกอบการสอน นักเรียนจะได้รับการฝึกฟังและพูดบทสนทนาซ้ำ ๆ ตามตัวอย่าง อ่านบทสนทนานั้น ๆ และทำแบบฝึกหัดหลังจากจบการเรียนแต่ละบทเรียน
3. กิจกรรมหลังการฟัง-พูด นักเรียนทำกิจกรรมเสริมเป็นกลุ่มตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ครูกำหนดให้โดยนำคำศัพท์และโครงสร้างทางภาษาจากบทสนทนาที่เรียนไปแล้ว เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้แก่ การฟังคำ ประโยค ข้อความ และ บทสนทนา

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการพูด หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทดสอบภาคปฏิบัติทางการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

แบบทดสอบทักษะการฟัง หมายถึง แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านการฟังคำ ประโยค ข้อความ และบทสนทนาโดยยึดเนื้อหาจากเรื่องที่นักเรียนกลุ่มทดลองได้กำหนดไว้

แบบทดสอบทักษะการพูด หมายถึง แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการพูด โดยยึดเนื้อหาจากเรื่องที่นักเรียนกลุ่มทดลองได้กำหนดไว้

แบบทดสอบความสามารถพื้นฐานด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษ หมายถึง แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดความสามารถพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในด้านทักษะการฟังคำ ประโยคข้อความ และบทสนทนา เพื่อที่จะพิจารณาเลือกห้องที่นักเรียนมีความสามารถพื้นฐานในการฟังภาษาอังกฤษใกล้เคียงกัน ยึดเนื้อหาจากหนังสือแบบเรียน English Is Fun เล่ม 2-3

แบบทดสอบความสามารถพื้นฐานด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดความสามารถพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านทักษะการพูดประโยคพื้นฐานทั่วไป เพื่อที่จะพิจารณาเลือกห้องที่นักเรียนที่มีความสามารถพื้นฐานในการพูดภาษาอังกฤษใกล้เคียงกัน ยึดเนื้อหาจากหนังสือแบบเรียน English Is Fun เล่ม 2-3

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 โรงเรียนพูนสิน (เพชรสุขอุปถัมภ์) สังกัดกรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาเอกสาร วารสารต่าง ๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. เลือกตัวอย่างประชากร ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพูนสิน (เพชรสุขอุปถัมภ์) สังกัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2538 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 50 คน เลือกตัวอย่างประชากรโดยใช้วิธีสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยนำคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถพื้นฐานด้านทักษะการฟังการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มาพิจารณาเลือกห้องที่นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานใกล้เคียงกัน 2 ห้อง แล้วทดสอบคำสัมภาษณ์เลขคณิต

ของทั้ง 2 ห้อง โดยการทดสอบค่าที (t-test) และ ทดสอบความแปรปรวนของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทั้ง 2 ห้อง โดยการทดสอบค่าเอฟ (F-test) เพื่อที่จะตรวจสอบว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่มมีความสามารถด้านทักษะการฟังและการพูดไม่แตกต่างกัน จากนั้นเลือกกลุ่มทดลองโดยการจับฉลากได้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/3 เป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับแนวการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 เป็นกลุ่มควบคุมที่ได้รับแนวการสอนแบบปกติ

3. เมื่อทราบว่านักเรียนห้องใดเป็นกลุ่มทดลองแล้ว ผู้วิจัยจึงให้นักเรียนสำรวจหัวข้อเรื่องที่นักเรียนสนใจ ครูนำหัวข้อเรื่องที่คล้ายคลึงกันมาจัดให้อยู่ในเรื่องเดียวกัน เช่น นำเรื่อง ปลูกป่าทดแทน อากาศเป็นพิษ ฯลฯ มาอยู่ในเรื่องของสิ่งแวดล้อม

4. สร้างแผนการสอนภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูดตามแนวการสอนแบบปกติจำนวน 13 แผน นำแผนการสอนภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูดตามแนวการสอนแบบปกติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบพิจารณาความถูกต้อง เพื่อการปรับปรุงแก้ไข ผู้วิจัยนำแผนการสอนภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูดตามแนวการสอนแบบปกติไปทดลองสอนกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบางจาก สังกัดกรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่ตัวอย่างประชากร แล้วนำแผนการสอนมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง

5. สร้างแผนการสอนภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูดตามแนวการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์จำนวน 13 แผน ผู้วิจัยนำหัวข้อเรื่องที่นักเรียนที่นักเรียนในกลุ่มทดลองคิดขึ้นไปให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบางจาก สังกัดกรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่ตัวอย่างประชากรลองเรียนตามแนวการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ หลังจากนั้นผู้วิจัยนำรายละเอียดที่ได้จากการทดลองสอนมาปรับปรุงแก้ไขก่อนลงมือสอนตัวอย่างประชากรจริงตามแนวการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ เมื่อผู้วิจัยสอนจบแต่ละเรื่องแล้ว ผู้วิจัยจึงสร้างแผนการสอนที่ละแผนตามหัวข้อเรื่องนั้น ๆ นำแผนการสอนดังกล่าวนี้ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิแก้ไขข้อบกพร่องที่ละแผนเพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการแนะนำไปปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องก่อนสอนหัวข้อเรื่องใหม่ต่อ ๆ ไป ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแผนการสอนทำนองนี้ไปจนครบทุกหัวข้อเรื่อง

6. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่

- 6.1 แบบทดสอบความสามารถพื้นฐานด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษ
- 6.2 แบบทดสอบความสามารถพื้นฐานด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
- 6.3 แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

6.4 แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิมตรวจความถูกต้อง จากนั้นนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีเอี่ยมอนุสรณ์ และโรงเรียนบางจาก สังกัดกรุงเทพมหานครที่ไม่ใช่ตัวอย่างประชากรเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือและปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง

7. การเก็บรวบรวมข้อมูล

7.1 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ทดสอบนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 และ 6/3 ก่อนเรียน

7.2 ผู้วิจัยดำเนินการสอนภาษาอังกฤษนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มทดลองได้รับแนวการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ กลุ่มควบคุมได้รับแนวการสอนแบบปกติตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นเวลา 6 สัปดาห์สัปดาห์ละ 5 วันๆละ 6 คาบรวม 40 ชั่วโมง

7.3 เมื่อสอนครบหมดทุกแผน ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน โดยใช้แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษฉบับเดิมที่นักเรียนทำก่อนเรียน

8. การวิเคราะห์ข้อมูล

8.1 นำคะแนนจากการทดสอบทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษหลังการเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มมาเปรียบเทียบเพื่อหาความแตกต่าง โดยการทดสอบค่าที (t-test)

8.2 นำคะแนนจากการทดสอบทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มมาเปรียบเทียบเพื่อหาความแตกต่าง โดยการทดสอบค่าที (t-test)

9. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางในการพัฒนาวิธีสอนของครู เพื่อพัฒนาทักษะการฟังการพูดของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

2. เป็นแนวทางให้โรงเรียนประถมศึกษาจัดกิจกรรมด้านทักษะการฟังการพูดภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของนักเรียน